

SANDRA CANO
Coordinadora local de SDP d'Encamp

PLAÇA DEL POBLE

La marca blanca, és econòmica?

El 14 de maig alguns van entendre que estar d'acord no és el mateix que tenir paraula

JONATHAN GIL

Als qui van convèncer per votar el canvi, els candidats que asseguraven que estaven d'Acord els van regalar les orelles amb frases i promeses que, poques setmanes després, s'han quedat en no res.

Cal fer pinya, doncs Andorra necessita un canvi, ens deien.

“Vostès són un exemple clar de com prometen una cosa i diuen una altra”, paraules en boca del líder liberal que retreia al partit de DA. Irònicament ara ells han fet el mateix.

Marca blanca de DA en un altre debat massanenc: amb dit acusador sentenciaven, a Ciutadans Compromesos, a la coalició d'Acord.

Es comprometien a un canvi, després de vuit anys de no ser escoltats.

Demanaven als andorrans i a les andorranes que el 7 d'abril no desaprofitessin l'oportunitat del canvi.

I, patim, patam, patum, el 14 de maig resulta que els que canvien són ells. Les dretes més unides que mai és el que es respira al Consell General, però, això sí, amb una bona artilleria d'excuses dient que un govern de coalició és la millor entesa, doncs així podran fer que molta part del seu programa pugui ser una realitat.

Les carteres ministerials, càrrecs de confiança o promeses regalades no hi tenen res a veure, ni han jugat cap paper important, estiguem o no d'acord ho defensen acarnissadament perquè són un partit seriós. Poca broma, doncs.

I el partit d'esqueres que s'erigia com l'alternativa, ara ve-

ient-les passar amb cara de pòquer. Com ho celebraven aquell 7 d'abril! No eren conscients que havien perdut les eleccions, però el 14 de maig potser van entendre que estar d'acord no és el mateix que tenir paraula.

Els Progressistes, que aquesta legislatura no tenim representació al Consell General, i no pretenem fer-nos passar per grans analistes polítics, sí que estem molt d'acord que ens esperen quatre anys més del mateix. Adeu a la modificació de la reforma laboral, de l'avortament ja ni en parlaran perquè continuarà essent un tema innombrable a la seu parlamentària. Ja veurem com van les negociacions amb Europa, o bé no van, ja veurem com queda la reforma de la Seguretat Social... o si es queda exactament que fa dues legislatures.

Però la pregunta que es fan moltes ciutadanes i ciutadans és si s'aprovarà l'assignatura pendent que govern té: la qüestió social. Serà capaç aquest govern de posar remei a la fractura social?

Perquè siguin del color polític

que siguin, per responsabilitat han de posar-se d'acord, amb o sense cadires a repartir. Després de 8 anys amb una nota tan deficient, la ciutadania es mereix que ho redrecin entre tots, encara que alguns han deixat d'estar d'acord!

Tampoc no es pot dir a tots els electors liberals i socialistes allò d'aquí tenen el que han votat, doncs se senten força veus dels que se senten enganyats. Però pel que es veu, per a molts, en política tot s'hi val.

El primer resultat de tot plegat és que la tan nomenada, repartida i pràcticament subhastada “marca blanca”, que durant la campanya electoral van emprar els uns i els altres per intentar desprestigiar l'adversari, ja ha canviat de color. Ara ja sabem qui era, al capdavant, la marca blanca perquè els blaus s'han descolorit tornant-se taronja pàl·lid.

S'ha confirmat doncs el que expliquen els experts del consum: sovint triar una marca blanca per estalviar acaba transformant-se en una opció equivocada que té un cost superior a l'original.